

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Homiliae Adm. Illvstris Ac R.dissimi Domini D. Fr.
Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriae
Episcopi Barbastrensis & Albarrazini Ord. FF.
Prædicatorum**

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, Anno M.DC.XLIX.

§.7. Quamuis Deum à nostra cognitione procul absit, fides tamen SS.
Sacramenti nobis illum reddit propinquum, vt ipsum in illo cognoscamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53084)

7. Quamvis Deus a nostra cognitione procul absit, fides tamen SS. Sacramenti, nobis illum reddit propinquum, ut ipsum in illo cognoscamus.

Distantia inter visum nostrum & obiectum illud movens obest, quo minus distincte & infallibiliter obiectum cognoscatur, & quanto fuerit illa maior, minorem experimur esse cognitionem eius quod intuemur: ut enim species quae sunt quaedam similitudines obiecti, visum nostrum informantes sunt tantum inventionis, ut ait Philosophus, si medium longe distet, per quod ad visum debent accedere, necessario attenuantur, & ad oculos nostros peruenientes ita debiles sunt, ut illos nequeant informare, nec ipsi vitalem producere actionem, quo quod praetendunt, inveniuntur: si ergo visus fuerit debilis, parumque fortis nemo non cognoscit, quanta possit difficultate obiectum cognoscere. Porro cum necessitas hominibus semper calcet, ut inveniendi modos succurrant, vnum inveniunt quo possit visui succurrere, idque quod pro- uel ab oculis distat, intueri, & nobis quidem frequentem, & oculorum infirmitas fulcrum aliquod habeat videndi quod desiderant: quia si hoc illis bonum deficiat, nihil est quod ipsos recreet, ut ait capularis ille senex Tobias: etenim oculis orbatus luum deplorat infirmitatem: *Quale mihi gaudium erit, quis in senectute fides, & lumen cali non video?*

Modus autem huic subueniendi necessitati, visusque supplendi defectum, est usus speculorum, in quorum crystallo lux reuoluitur, qua clarius manifestatur obiectum, illaque roboratus visus intuetur quod propria non poterat virtute conspiciere. Hinc modum indagant quod improprietatem possent supplere distantiae, & medium inuenirent, quo distincte & clare quilibet detegitur: quamvis tantum distet ab oculis, ut vix illud possent discernere oblongi nempe specilli, per quod species intrant ita congregatae in vnum, quo ita proximum reddere videatur obiecti, ut illud in propria possint videre quantitate, nec minima quidem eius perdatur particula, atque in ipso obiecto particula quae libet intueantur, visusque eo visus protenditur hoc specillo confirmatus, ut illi nihil sit remorum, quod non per illud possit intueri. Procul a nostro intellectu & cognitione abest Deus, partim ob aetate nostrae debilitatem, nam ut diximus proprijs viribus non valet illum cognoscere, nisi lumine roboratus supernaturali,

partim ob infirmitatem inter utrumque distantiam: *Luceam inhabitat inaccessibilem*, lux est inaccessibilis, quam Deus incolit, quia transfundari non potest virtute limitata distantia infinita: talemque iecti est habet exiguis visisque nosset intellectus: nec enim longiores potest extendere lineas, quam illas quam habet reru naturaliu nostri hemisphaerij: & ab illis vsque ad diuinas infinita intermediat distantia. Vniit Deus in seipso, & quemadmodum inter Deum & creaturas infinita est intercapedo, ut probat D. Thom. fieri nequit ut non ster intellectus tantam percurrat distantiam. Quinimo tale quid esse indicantes infelices illi, quos Iob commemorat, voluerunt hoc sibi assumere ut inordinatis suis frama darent appetitibus, sibi persuadentes, quod Deus adeo procul ab illis distans eorum non possit oculis suis enormes intueri nequias: *Nec nostra considerat, Et circa cardines cali perambulat.* O miseris miserrimos an ignoratis distantiam Dei a vobis non posse diuinitus eius impedit oculos, quo minus penetrat videatque abscondita cordis vestri? etenim diuinae eius cognitionis immensitas omnia comprehendit, estque infinita illa distantia secundum id quod est in vobis ad Deum, quem idcirco non potestis cognoscere: quamvis mirum non sit si ipse perimetur abditissima viscerum vestrorum, quandoquidem: *Non longe sit ab unoquoque nostrum*: nos autem ab ipso infinito distemus intervallo: quia visus nostrae acies nimis infirma est, & infinita perfectionum Dei magnitudo tantum extenditur, ut inter oculos nostros eiusque diuinam naturam distantiam faciat infinitam.

Illam probe nouerat D. Dionys. quando declaraturus nobis quid esset Deus, ait: ut scias quid sit Deus, forma in conceptu tuo quantas possibile est formari perfectiones, omnesque in vnum compone, quamvis Deus his maior sit; bonumque excellentissimum: hinc S. Doctor concludit Deum non esse bonum vnum per se tantum, sed omni bono superius, non ens simpliciter sed quid infinite dignius omnino: itaque si quodlibet bonum imaginabile perferretur, omnem expendamus sapientiam, quam creatus consequi potest intellectus, omnem afferamus potentiam, qua cuncti fulgere possunt homines; totamque maiestatem, qua Monarchae quaque Reges vquam splenduerunt, Deusque creare potest, thesauros omnesque gazas quarumlibet creaturarum, omnem earum gloriam, & quidquid boni, potentiae, maiestatis ac diuinarum concipere potest supremi Seraphim intellectus, haec omnia simul iuncta; quummo & alia his multo superiora quae capi possunt, excedit Deus.

III. Deus obiecti est a nobis distans. 3. p. q. 1. a. 2. arg. 2. 101. 22. 24. 47. 17. 27. 18. 28. IV. Probatus haec distans. 18. 28.

Ps. 17. 11.

Deus infinitis illis concessis evidens est quantum distet Deus à naturali nostra cognitione: *Ascendit super Cherubim & volavit.* Volatum suum extendit super altissimos Cherubim. Cum igitur tantum distet ab oculis nostris, specilla fidei intellectus nostri vires corroborant quibus valeat cognoscere Dei naturam, & in particulari specillum fidei elarius, nempe SS. Sacramenti: nam caelos illos pervadit, & in ipso contemplatur lumen immensi illius solis; scilicet Domini nostri, qui illos illuminat, tantaque distinctione reuerberat, ut illo lumine confortati bona omnia ac mysteria videamus, quae in se quodlibet diuinitum eius attributum continet, & per illud cognoscimus: nec non immensam illam ac procul distitam Dei Maiestatem, ita nobis vicinam reddit, ut illum nobiscum habentes sub speciebus illis Sacramentalibus, eius intelligamus omnipotentiam in transsubstantiatione panis ac vini in corpus Christi ac sanguinem, & immensitatem, quot praesens est Prouincijs, regnis, ciuitatibus, Ecclesijs & altaribus, ut quis forte dixerit, quod in hoc quod non sit locus, quo eius restringatur limitatio, diuinae naturae delectetur immensitas: nec enim locus est quae illum comprehendit, cum se extendat etiam ad loca imaginaria, iuxta probabilem Theologorum sententiam. Sapientia eius diuina immotescit, dum fidei lumine cognoscimus filium Dei factum hominem, qui est ipsa Patris sapientia: *In quibus sunt omnes thesauri sapientiae & scientiae Dei absconditi.*

Colos. 2. 3.

VI.

Per quam maxime in V. Sacram. eius immotescit ac tributa.

VII.

Nobilis sit maxime vicinus.

Et tandem in hoc diuino Sacramento Deum habemus ita nobis vicinum, ut non solum in illo cognoscamus supremas eius perfectiones: sed etiam vnusquisque nostrum sibi Deum incorporet illum recipiendum, vnum idemque cum illo faciat, ut inferius dicemus: seculo namque lumine & reuerberatione eius quod speculum fidei huius diuinae & supernaturalis continet, impossibile erat infinitae huius distantiae statuere proportionem inter hebetudinem limitati nostri intellectus, & infinitam magnitudinem Maiestatemque Dei: & sic tantum huius Sacramenti bono hoc gaudeamus infinito. Tantum igitur hic potest accedere ad Deum & nosse quid ille sit qui aliquod ha-

buerit fulcrum in ipso Deo per lumen fidei & exaltationem diuinae eius gratiae, quod totum in caelesti fidei lumine de hoc mysterioso Sacramento consequimur.

f. 8. Seraphini, quos vidit Isaias circa thronum Dei duabus alis in eius cognitione volantes, quando alij duabus pedes & caput velarunt, indicant, quod per fidem fit ad Deum approximandum.

D Bern. Doctor mellifluus haec Isaias verba interpretatus: *Vidi Dominum sedentem super thronum excelsum & eleuatum: Seraphim stabant super illud: ait hic à Propeta indicari thronum, quo Seraphim contemplantur Deum cognoscere, probatque illis verbis: Seraphim stabant. etenim eo modo quo ille qui stat, maiorem habet dispositionem ut corpus suum extendat, quam melius videret id quod desiderat; ita similiter stans: Seraphim stabant, significat, quam distans esset, ut maiori se promptitudine extendere ad cognoscendum Deum; atque idcirco dixerunt, Seraphim stabant. Indubitatum igitur est, quod stans erectus corpus suum possit extendere, visurus id quod intendit, ac denique notas desiderii videndi rem aliquam extensis corporis ad illud introitum: insuper attentius non parum argumentum est, corpus foras producere quo commodius oculos in obiectum coniecit, quocirca Verbes & delectaret Seraphinorum desiderium cognoscendi Deum, nobis illos descriptis erectos: Seraphim stabant.*

Ex quo patet attentio qua contemderent videre si possent, & aliquid de Deo cognoscere, signum evidens desiderij quo illud conarentur euenire. *Stabant* (inquit D. Bern.) *extendentes se, & conuertentes in eum in quem conspicerent concupiscunt.* Quia namque se multum extendit aliquid incertitas, oculisque attentis illud conspiciit, de hoc ego pronuntio quod audeat accedere, illudque peccatis, & nouis vitibus conetur illi manus iniecerit, ne praeternolet, citiusque accurrat, ut illud quod sibi proprium vendicet, cum igitur Seraphim affectibus his arderent, quos spiritus velocitas fortiter excitaret si foret illis possibile, ad Dei cognitionem consequendam: nihilominus non dicitur quod ad illum volarent duabus alis virtutis corporis naturalis, nisi prius dixerit quod duabus alis caput velarent & pedes: *Duabus alis volabant faciem*